

ת"פ 10936/05/14 - מדינת ישראל נגד קורוקולסורי סודרמה סנדיה רני

בית משפט השלום באשקלון

19 יוני 2014

ת"פ 10936-05-14 מדינת ישראל נ'

סודרמה סנדיה רני

חיים נחמיאס, שופט בכיר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

קורוקולסורי סודרמה סנדיה רני

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד וייצגן אדווה

ב"כ הנאשמת - עו"ד דובב שחק

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בהחלט מן הראוי לאפשר לבנה של המתלוננת להשמיע את עמדתו בטרם הטיעון לעונש.

יחד עם זאת, צודקת הסניגור המלומד שאסור בשלב זה יורחב היקף כתב האישום.

כתב האישום הוא הבסיס לדיון, הנאשמת הודתה בו ואנו בשלב הטיעון לעונש.

ניתנה והודעה היום כ"א סיוון תשע"ד, 19/06/2014 במעמד הנוכחים.

חיים נחמיאס, שופט בכיר

עמוד 1

[פרוטוקול הושמט]

מר דין

הגיעה העת לגזור דינה של הנאשמת, ילידת מחצית שנת 1962, בעלת דרכון סרילנקי, אשר הועסקה כמטפלת בגברת עישה גבאי, ז"ל, (להלן: "המתלוננת"), קשישה ילידת שנת 1931, עת נמצאה במצב סיעודי והיתה חסרת ישע.

במסגרת עבודתה זו הנאשמת התגוררה עם המתלוננת, בביתה, וטיפלה בה במשך כל שעות היממה.

נטען כנגד הנאשמת, כמפורט בסעיף 3 לכתב האישום ואצטט אותו במדויק ככתבו וכלשונו.

"בתאריך 1.1.14, בשעה 06:05, או בסמוך לכך, בבית, לאחר שהמתלוננת נפלה על רצפת חדרה ולא הצליחה לזוז ממקומה בכוחות עצמה, הנאשמת גררה אותה על הרצפה, לכיוון מיטתה כשהיא יושבת ותקפה את המתלוננת שלא כדין, בכך שהדפה מספר פעמים את פלג גופה העליון לעבר ספה הנמצאת בחדר".

על כך הואשמה הנאשמת בעבירה של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי, בניגוד לסעיף 382 (ב) (2) לחוק העונשין.

כתב האישום הוגש לבית המשפט במאי 2014, מיד נקבע לדיון, ליום ה- 16.6.14.

בפתח הדיון, הודיעו ב"כ המלומדים של הצדדים, על שהגיעו להסדר טיעון בתיק. הסדר הטיעון הוגש וסומן ת/1 (א ו- ב') ומדבר הוא בעד על עצמו.

על פי ההסדר, הנאשמת היתה אמורה להודות בכתב אישום ולהיות מורשעת בעבירה המיוחסת לה ולעניין העונש, הוסכם בין הצדדים, כי על הנאשמת יוטלו העונשים הבאים:

מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

כמו כן, הוסכם בין הצדדים כי חלק מתנאי הסדר טיעון זה הינו, כי לאחר שיגזר דינה של הנאשמת על ידי בית המשפט, היא תגורש מישראל, ולא ינתן לה אישור לשוב לישראל בעתיד.

בהמשך, צוין, בין היתר, כי בתיאור האירועים שבגינם מורשעת הנאשמת לא יחרגו הצדדים מהעובדות שבכתב האישום, לא יסתרו אותן ולא יוסיפו עליהן.

על ההסדר חתומים הממונה בפרקליטות מחוז דרום, הפרקליט המטפל, ב"כ הנאשמת והנאשמת.

וכן בדיון הקודם, הודתה הנאשמת בכל עובדות כתב האישום וגם הורשעה בדיון.

צוין שאין לנאשמת הרשעות קודמות ומאחר ואמורה להיות מגורשת בתום המשפט. ביקשו ב"כ הצדדים דחיה קצרה לתיאום הדברים עם משטרת ישראל.

נעתרתי לבקשת הדחיה והדיון נדחה להיום.

בפתח הדיון היום ולבקשת בנה של המתלוננת, שמענו דברים שביקש לומר.

הצטערתי עד מאוד לשמוע כי בינתיים נפטרה המתלוננת, ביום 4.5.14 ואיננה עוד עמנו.

שמעתי כי המדובר באשת חיל, כך דיבר בנה עליה, שעבדה כל חייה וגידלה ילדים למופת, כנראה עליה כיוונו את מזמור **"אשת חיל"**.

אני משוכנע כי אשת חסד שכזו נמצאת בגן עדן, עם צדיקי עולם.

שמעתי את הבן ולמעשה הוא משמש כפה למתלוננת, שאיננה יכולה להשמיע קולה. גם כשהיתה בחיים שמענו שגילה ומצבה הרפואי לא אפשרו לה לתפקד, כאחד האדם הבריא, ולצורך כך נזקקה לשירותי הנאשמת.

בהחלט אני יכול להבין את הדברים שיצאו מליבו של הבן.

יחד עם זאת הוא איננו משפטן ואני חייב להסביר לו, שבמשפט לרבות במשפט הפלילי, ישנם כללים ואין לו לבית המשפט, אלא מה שמונח על שולחנו, קרי, כתב האישום. משהודתה הנאשמת בו, ולא לחינם, ציטטתי לכן גם את סעיף 4 להסדר, הצדדים קיבלו על עצמם שלא לחרוג מכתב האישום ולא לסטות ולא להוסיף דבר.

בית המשפט חייב להיות דבק בכתב האישום. כאשר נוסח, ואשר הוגש לבית המשפט ושבו הודתה הנאשמת, לא יותר ולא פחות.

אין ספק שטוב עשה הבן שהתקין מצלמות, עקב אחר הדברים, שכן טובת אמו היתה לנגד עיניו.

אני יוצא מנקודת מוצא, כך גם צוין במפורש בהסדר הטיעון, כי המאשימה מילאה את חובתה לפי סעיף 17 לחוק זכויות לנפגעי עבירה.

כמובן שעדותו של הבן נשמעה במסגרת סעיף 5 להסדר.

אינני יודע מי אמר לבן מה שאמר, לגבי היחס למי שהגיעו לגיל גבורות, צר לי אם דברים אלו נאמרו על ידי מי שאמרם, מיד אומר כמה דברים על אנשים מבוגרים ובוגרים מאתנו.

ברור לחלוטין שאסור לנו לאבד את האנושיות, לא רגע, לא שעה. לכל אדם באשר הוא אדם, שנברא בצלם האלוקים, קל וחומר כאשר אנו מדברים על חסרי ישע.

וודאי שתפקידו של בימ"ש לעשות משפט צדק, ולהטיל בין היתר עונשים ראויים והולמים.

לא קלים מדי, אך גם לא חמורים ואכזריים, אך שקולים ומדודים, נכונים וצודקים.

הבן ביקש שהנאשמת תשב במאסר זמן מספיק כדי להבין את המשמעות אשר עשתה, לדבריו קיבלה פרס כאשר שוחררה בערבות עד לתקופת משפטה.

אינני חלילה מתיימר לישוב כערכאת ערעור על מי שהחליט לשחרר את הנאשמת מהמעצר.

באשר לפיצוי הכספי, אכן המתלוננת הלכה לעולם שכולו טוב, לשם, איש לא לוקח לא כסף ולא זהב, אלא אך את שמו הטוב, את אישיותו הייחודית וכך וודאי יאמר על המתלוננת.

יחד עם זאת, שמחתי לשמוע שהבנים גם מבקשים להנציח את זכרונה של האם והם פועלים בעניין זה. אכן מצוות כיבוד אב ואם חלה לאחר פטירתם ומותם.

ב"כ המלומדת של המאשימה עמדה מאחורי הסדר הטיעון וביקשה שהפיצוי יהיה בסכום של אלפי שקלים, כדי שישמש להנצחתה ולזכרה של המנוחה.

הסניגור המלומד מנגד, בצדק, ייצג נאמנה את הנאשמת, לא הקל ראש במה שעשתה, אמר כל מה שניתן לומר, כדרכם של סניגורים ראויים, שעבודתם לא פשוטה, אך בלעדיה לא יעשה משפט צדק לנאשמים.

הנאשמת אמנם טעתה ונכשלה קשות וחמורות במקרה דנן, אך גם היא בל נשכח, בן אדם.

היא אם לילדים וכפי שהבנתי השאירה אותם בארץ מגוריה ועברה לארץ אחרת, לשבור לחם, להביא פרנסה. עבדה כארבע שנים, בישראל, כשנה וחצי טיפלה במתלוננת. אז מהאירוע ולאחר שנעצרה כמה ימים ושוחררה, ממתינה היא למשפטה וכנראה שהיום תגורש ותוחזר לארץ מגוריה.

עמד הסניגור בצדק על העבודה הלא קלה של העובדים הזרים, ביקש להתחשב בה, אמר מה שאמר.

לעניין הפיצוי, אמר שהנאשמת הפקידה 500 ₪ בתיק השחרור מן המעצר, (בתיק מ"י 5026-01-14),

בתאריך 7.1.14.

טען כי הנאשמת למעשה גם לא קיבלה את שכרה האחרון.

בעניין זה אישר בנה של המתלוננת, כי את התשלום בסכום של 1,700 ₪ לא שילמו לה.

כאשר שאלתי את הנאשמת האם היא רוצה לומר דברים, שאלה האם היא חייבת לחזור לסרילנקה.

התפרצה בבכי ופנתה לבנה של המתלוננת וביקשה סליחה. לא התרשמתי כי היה מדובר בהצגה מבחינתה. קשה לי היה לשמוע ולחזות בתגובתו של בנה של המתלוננת, שאמר מה שאמר.

כאמור, המדובר למעשה בתיק בו ישנו הסדר טיעון בין ב"כ המלומדים של הצדדים, לאחר שהנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום, עותרים במשותף שיוטלו עליה עונשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

הנאשמת אמורה להיות מגורשת מישראל סמוך ומיד לאחר מתן גזר הדין.

באשר לרכיב הפיצויים - עתרה ב"כ המלומדת של המאשימה, לסכום של כמה אלפי שקלים, הסניגור ביקש להסתפק בהפקדה בסך 500 ש"ח, לאחר שאמר שאין להתעלם מהעובדה כי יתרת שכרה בסך 1,700 ₪, לא שולמה לנאשמת עד היום, ממשפחת המנוחה.

כמובן, שבית המשפט, איננו מחויב להסדר הטיעון. יחד עם זאת, לא ימהר בית המשפט לחרוג מהסדר הטיעון.

נקודת המוצא וההנחה שב"כ המלומדים של הצדדים עשו מלאכתם נאמנה, כל אחד ייצג את שולחו בנאמנות ובמסירות. בסופו של יום, וודאי צריך להביט ולהסתכל על כל מקרה ומקרה, על נסיבותיו, על הנאשם שבו אנו מדברים.

תיקון 113 לחוק העונשין, מעניק בכורה, אם כי לא בלעדיות לעקרון ההלימה, שהעונש הראוי לעבריין נגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו.

על בית המשפט, להתחשב בערך החברתי שנפגע, מביצוע עבירה ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה. בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

במקרה שאנו מדברים עליו, נפגע בטחונה האישי של המתלוננת, שלווה נפשה וכבודה, לא לשווא אמר מי שאמר הציווי "**והדרת פני זקן**", איננו רק מצווה דתית, זהו חוק הטבע.

למרבה הצער, בדיקה בפסיקה העלתה כי ישנם מקרים לא מעטים, בהם קשישים, בערוב ימיהם, שנדרשים או נאלצים לבלות ולהימצא במחיצת של מטפלים שאמורים להקל על חייהם, יש שהאחרונים מתעללים בהם ורומסים את כבודם ברגל גסה.

ישנם מקרים קשים וחמורים עד מאוד, זאת מבלי לגרוע מהמקרה דנן שהנאשמת נכשלה בו קשות. ניתן למצוא בפסיקה מקרים חמורים שבעתיים, לא של מקרה אחד, אלא סדרת מקרים של התעללויות קשות ביותר, שאף הסבו נזקים גופניים.

ברור שיש, המשמעות ניכרת בהעברת המסר לעובדים הזרים, שחובתם לנהוג בכבוד בקשישים שהם מטפלים בה ושלמטרה זו הם נשכרו.

הפגיעה בערך המוגן ממשית וקשה, שכן המתלוננת היתה תלויה באופן מלא בנאשמת ולמעשה בשל מצבה לא יכלה להתגונן.

בתי המשפט עמדו על החומרה הנובעת מעבירת אלימות בכלל, וכלפי חסרי ישע במיוחד, ומכאן הצורך להוקיע אותם על דרך ענישה מיוחדת בעבירות מסוג זה.

ישנם מקרים שהוטלו מאסרים מותנים, מאסרים בפועל בריצוי בעבודות שרות ואף עונשי מאסר לריצוי מאחורי סורג וברית. כמובן שיש לבדוק את הנסיבות של כל מקרה ומקרה.

במקרה שבפנינו לא נטען שקדם לעבירה תכנון מוקדם, לא נטען כי למתלוננת נגרם נזק גופני, הגם שהדעת נותנת שנגרם לה נזק נפשי ואף כאב.

אני סבור כי הנאשמת הפנימה המעשה הקשה אשר עשתה, נטלה אחריות על מעשיה, הביעה חרטה ואף התנצלה.

אין להתעלם גם מתקופת המעצר בו היתה נתונה בתיק זה ומהתקופה מאז המקרה ועד היום, כשהיא ממתנה ללא עבודה לגזר דינה ומיד לאחר מכן תגורש לארץ מגוריה.

ב"כ המלומדים של הצדדים לא הניחו על שולחני פסיקה.

לקראת הדיון היום בסיועו של עוזרי המשפטי הנאמן, עברתי על פסיקה וכבר ציינתי כי ניתן למצוא מגוון של פסקי דין,

אך רוב רובם של המקרים קשים, קשים הרבה יותר שבעתיים, ואף יותר מהמקרה שבפנינו.

כך למשל: בתיק פלילי 40156-08, (לא לחינם נדון בבית משפט **מחוזי** בתל אביב), היה מדובר ב- 3 הזדמנויות של תקיפות אכזריות של קשישה חסרת הישע.

הוא הדין בתיק פלילי 10130-03-09 - שנדון בבית המשפט **המחוזי** בחיפה, שם מדובר באחות במרכז לבריאות נפש. גם שם מעשיה היו קשים ואיומים.

כן בתיק פלילי 22408/10 - שנדון בבית המשפט **המחוזי** בירושלים. שוב מקרים חמורים שבעתיים מאשר כאן, שלא לחינם מלכתחילה הוגשו לבתי המשפט המחוזיים.

ניתן גם למצוא פסקי דין של בתי משפט נשלום, אך גם שם היה מדובר בנסיבות הרבה יותר חמורות במקרה שבפנינו.

כך למשל בתיק פלילי, 14766-08-09.

וכן בתיק פלילי שנדון 816/09 - בית המשפט השלום בראשון לציון ולאחר ניהול הוכחות, היה מדובר שם באירועים חמורים של סטירה בחוזקה, בעיטות ברגליים.

וכן בתיק פלילי 6531/08 - שנדון בית המשפט השלום בתל אביב. היה מדובר באחות בבית אבות, שתקפה חוסה חסרת ישע, אחזה בסנטרה והכניסה בכוח כדורים לפיה, כתוצאה ממעשי הנאשמת, החוסה נחבלה בסנטרה ובלחי, עד כדי כך שנגרם לה שטף דם ושריטה. בסופו של יום, נגזרו על הנאשמת שם, 4 חודשי מאסר על תנאי, פיצוי סמלי בסך של 1,000 ₪ ו- 5,000 ₪.

לאחר ששקלתי את כל השיקולים, אני סבור שמתחם הענישה במקרה דנן, הוא בין מאסר מותנה למאסר בפועל של מספר חודשים, שיכול וירוצו בעבודות שירות.

אינני סבור שבמקרה דנן ראוי לשלוח את הנאשמת לעונש מאסר מאחורי סורג ובריא, שכן בית המשפט לא ימהר לשלוח נאשם ששוחרר מן המעצר לתקופה לא קצרה מאחורי סורג ובריא.

כאמור, הסדר הטיעון נראה לי בהחלט סביר, הגיוני וראוי למרות שאני עומד להוסיף עליו רכיב נוסף, הצופה פני עתיד בלבד, של התחייבות.

באשר לפיצוי הכספי, אכן, שום פיצוי שבעולם לא יכול לפצות על התנהגות בלתי אנושית כזו, כלפי המתלוננת. יחד עם

זאת, תמיד נזכור שכולנו בני אדם, עלולים לטעות, כמובן שבעבודה כה קשה ורגישה, אסור היה לנאשמת להיכשל ולעשות כאשר עשתה.

אכן העבודה איננה קלה, השכר אינו גבוה ואולם הדבר לא מצדיק סטייה מדרך אנושית ביחס שבין בני אדם.

לאחר ששקלתי את כל השיקולים, אני גוזר על הנאשמת העונשים הבאים:

1. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, שלא תעבור עבירה דומה לזו בה הורשעה.
 2. אני מחייב הנאשמת לחתום על התחייבות כספית בסך של 10,000 ₪ שלא תעבור תוך 3 שנים מהיום עבירה בה הורשעה.
אי חתימה על ההתחייבות תגרור מאסר של 100 יום שמניינה מהיום.
 3. בהתחשב בעובדה כאמור, שמשפחת המתלוננת, לא שילמה את משכורתה האחרונה לנאשמת בסך 1,700 ₪, יאמר כי גם המתלוננת לא תבעה משכורתה זו. יחד עם זאת איננו יכולים להתעלם שאפילו רבותינו קבעו שאין להלין שכרו של עובד וגם אם במהלך עבודתו גרם נזק, לא ימהרו לקזז נזקים. לא ניתן להתעלם מהעובדה שסכום זה שלכאורה היה אמור לשלם לנאשמת, לא שולם.
- בנסיבות העניין אני מחייב את הנאשמת בסכום פיצויים סמלי בסך של 500 ₪, אשר הופקד לטענת הסניגור בתיק המעצרים, מס' מ"י 8692-01-14 והוא יועבר לבנה של המתלוננת שנמצא היום למס' חשבון הבנק שימסור בגמר הדין.
- לא ניתן להתעלם מהעובדה שתחת פיצוי לא ניתן להוסיף סנקציה של מאסר. מאחר וכחלק מההסדר הנאשמת אמורה להיות מגורשת ממדינת ישראל מיד לאחר גמר הדין, הפיצויים שהיה נקצב, היה גדול הרבה יותר, ספק אם ניתן היה לגבות אותו.
- כאמור שום סכום כספי אין בו כדי לפצות את אשר עוללה הנאשמת למתלוננת.
- בסופו של יום הנאשמת תצטרך לבקש סליחה מהמתלוננת, כדרכו של עולם, כולנו נגיע לעולם הבא. כל אחד יתן שם את דינו בפני בורא עולם, על מעשיו בעולם הזה. אני חייב לומר שלפחות תעמודנה לזכות הנאשמת, אותן שעות, הימים והחודשים שטיפלה במתלוננת במסירות.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לביהמ"ש המחוזי בבאר-שבע.

ניתנה והודעה היום כ"א סיוון תשע"ד, 19/06/2014 במעמד הנוכחים.

חיים נחמיאס, שופט בכיר

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לא הוריתי על מאסרה של הנאשמת ולו לשעה אחת, ממילא היא לא עצורה או אסורה בתיק זה.

אינני יושב כשופט בבית דין בעניינם של עובדים זרים. סיימתי כאן את מלאכתי.

חזקה על כל רשויות המדינה המוסמכות, שכל אחת תפעל על פי סמכותה ולא תחרוג ממנה, כהוא זה. אני סבור שבקשת הסניגור, שישמרו כל זכויותיה המשפטיות של הנאשמת, גם בהמשך הטיפול בה, מרגע זה ואילך, היא לגיטימית, נכונה וחשובה.

אני סבור כי גם ראוי לעדכן אותו במידה ויהיה עיכוב בגירושה מן הארץ בשעות הקרובות.

פוסק לשלם למתרגמת שכרה משעה 12:00 ועד 13:30.

ניתנה והודעה היום כ"א סיוון
תשע"ד, 19/06/2014 במעמד
הנוכחים.
חיים נחמיאס, שופט בכיר